

υιού του Γεωργίου και ἀπῆλθε. Ἡ δὲ κηδεὶα ἐξηκολούθησε τὴν εἰς τὸ νεκροταφεῖον. Ἐνταῦθα ἐξεφώνησαν ἐνώπιον πολλοῦ παρισταμένου πλήθους ἐπιταφίους ὁ κ. Δαμαλάς, ὁ δικηγόρος κ. Βαλασσόπουλος ἐν ἐλεγείῳ ἐμμέτρῳ, ὁ ἐξ Ὑδρας φοιτητῆς κ. Παρίσης ἐμμέτρως ἐπίσης, καὶ ὁ ἐξ Ἀνδρου κ. Κολοκοτρώνης. Ἐννέα παρὰσσημα ἔφερον ὁ Δημήτριος Βούλγαρης, ὧν πέντε μεγαλοσταύρους. Ἐπὶ τοῦ φερέτρου τοῦ τέσσαρες μεγάλοι ἐφέροντο στέφανοι, ἀνατεθέντες ὁ μὲν ὑπὸ τῶν Ὑδραίων, ὁ δὲ ὑπὸ τῶν Σπετσιωτῶν, ὁ τρίτος ὑπὸ τῶν Ποριωτῶν καὶ ὁ τέταρτος ὑπὸ τῶν πολιτικῶν ὁπαδῶν αὐτοῦ. Ἡ καρδιά τοῦ Δημητρίου Βούλγαρη, τῇ ἐπιμόνῳ αἰτήσῃ τοῦ κ. Πλατούτσα, ἐξήχθη καὶ παρεδόθη ὑπὸ τούτου τῷ βουλευτῇ κ. Κατσικογιάννῃ, ὅπως φυλαχθῇ, ἕως οὗ ὁρίσῃ περὶ αὐτῆς ἡ οἰκογένεια τὴν ἀρμοζούσαν δέσιν.

Η ΡΟΖΑ

Η ΤΑ ΔΥΟ ΦΡΟΥΡΙΑ

[Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 24.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ἡ Ῥόζα ἐπιστρέφουσα ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν, τὴν ὁποῖαν κρυφίως ἔκαμεν εἰς τὸν πατέρα της, θειάθῃ ὑπὸ τοῦ ἐπιστάτου. — Εἰδοποιεῖ οὗτος τὴν δέσποιναν τοῦ Φρουρίου, ἣτις κατὰ συνέπειαν ὑπάρχει εἰς τὸ δεσποτήριον καὶ ἀκροάζεται τὴν συνδιάλεξιν τοῦ Ἰππότου μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ῥόζας.

Οὕτως ἐπὶ τινὰς ἔτι ἐβδομάδας ἡ ἀξίεραστος αὐτὴ νεᾶνις, μόλις δεκαπενταετής, ὑπέφερε τὸ ἐπίπονον ἔργον ἀπλῆς ὑπηρετρίας, ἵνα δύναται νὰ βλέπῃ ἐκ διαλειμμάτων τὸν ἑαυτῆς πατέρα καὶ νὰ παρέχῃ εἰς αὐτὸν ἀνακουφισίν τινα. Ἡ θέσις της ἦτο τῶρα ὀλιγώτερον δυσάρεστος ἢ κατ' ἀρχάς, ἔνεκα τῆς ἐπὶ τὸ κρεῖττον μεταβολῆς τῆς διαθέσεως της κυρίας της. Διότι ἀπὸ τινος καιροῦ τὸ ἦθος αὐτῆς ἐβαλτιούτο, ὥστε σπανίως ἐπέπληττε τινα μὲ τρόπον μεγαλόφωνον καὶ χυδαῖον, ὡς πρότερον· εἰς δὲ τὴν Ῥόζαν, οὔτε μία τραχεῖα λέξις ἐλέχθη ἀφ' ἧς ἡμέρας αὐτὴ ἔσωσε τὸν πεσόντα εἰς τὸ φρέαρ μικρὸν Ἐδάρδον.

Ἡμέραν δὲ τινα ὁ γηραιὸς ἐπιστάτης ἀνέφερε κατ' ἰδίαν εἰς τὴν δέσποιναν τοῦ Φρουρίου, ὅτι τὴν παρελθούσαν νύκτα, εἰς ὥραν προκεχωρηκυῖαν, εἶδε κόρην τινὰ φοροῦσαν, ἵνα μὴ γνωρισθῇ, ἐπανωφόριον καὶ κρατοῦσαν δέσμην τινὰ καὶ μικρὸν φανάρι, πλησίον τοῦ δωματίου, ὅπου ἦτο περιορισμένος ὁ κύριος Ἐλβέρτος. «Νομίζω,» εἶπεν «ὅτι ὑποπτεύσασα τὴν παρουσίαν μου ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ τόσον ταχέως, ὥστε πρὶν φθάσῃ ἐγὼ εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ δεσποτηρίου, ἣτις φέρεται εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ θυρωροῦ, αὐτὴ ἐπρόφθασεν ἐξελθούσα νὰ κλειδώσῃ αὐτήν· ἀκροασθεὶς δὲ δὲν ἤκουσα τίποτε. Ὁ δὲ κύριός μου θεωρεῖ τὸν δεσμώτην τοῦτον, ὡς τὸν μέγιστον αὐτοῦ ἐχθρόν, καὶ φοβοῦμαι μήπως συνωμοσίαι τις διωργανίσθῃ πρὸς ἀ-

πολύτρωσίν του ἢ πρὸς πυρπόλησιν τοῦ Φρουρίου.» Τέλος δὲ ἐπρότεινεν ὁ ἐπιστάτης νὰ μετατεθῇ ὁ Κύριος Ἐλβέρτος εἰς μίαν τῶν ὑπογείων εἰρκτῶν καὶ νὰ φρουρῇται ἐκεῖ μέχρι τῆς ἐπανόδου τοῦ Κυρίου Ἐμβῆ. «Πιστέ μου ἐπιστάτα,» εἶπεν ἡ Κυρία Χίλδα, «πρόσεχε τὴν νύκτα ταύτην καὶ ἂν ἡ αὐτὴ κόρη πλησιάσῃ τὸ δωμάτιον τοῦ δεσμώτου, μὴ τὴν ἐμποδίσῃς νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὸ, ἀλλ' εἰδοποίησόν με πάραυτα· διότι ἐπιθυμῶ ν' ἀκούσω ἐγὼ τὴν συνομιλίαν καὶ οὐδεὶς ἄλλος.»

Ἐκ τῆς ἀγγελίας ταύτης ἡ Κυρία Χίλδα ἀνησύχησεν ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Πρέπει νὰ ἦτο βεβαίως, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, ἡ Ῥόζα, ἣτις ἐπεσκέφθη τὸν Ἰππότην περὶ τοῦ ὁποῖου ὁ κύριος Ἐμβῆς ὠμίλησε πολλάκις μετὰ μεγίστης πικρίας καὶ ἐνηδρύνετο ὅτι κατέστησεν αὐτὸν διὰ βίου αἰχμάλωτόν του. Ἡ Ῥόζα μικρὸν διαφέρει παιδίου κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ διὰ τοῦτο εἶναι δυνατόν, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, νὰ καταπεισθῇ νὰ συντρέξῃ εἰς τὰ πρὸς ἐκδίκησιν σχέδια τοῦ πεφυλακισμένου. Ὅθεν ἔμεινεν ἄυπνος· κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον ὁ ἐπιστάτης ἀνήγγειλεν εἰς αὐτήν ὅτι τὸ αὐτὸ πρόσωπον εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου Ἐλβέρτου. Ἀμὰ ἀνηγγέλη τοῦτο, ἡ Κυρία Χίλδα ἡγέρθη καὶ ἀκολουθοῦσα τὸν γέροντα ἐπιστάτην, διέβη τοὺς ζοφεροὺς θόλους καὶ ἀφήσασα αὐτὸν μετὰ τοῦ φωτὸς ἀρκούντως μακρὰν τοῦ δωματίου, ἐπλησίασεν ἄνευ θορύβου εἰς τὴν θύραν οὖσαν ὀλίγον ἀνεωγμένην ἀκριβῶς τὴν στιγμήν καθ' ἣν ἡ Ῥόζα ἤρχισεν νὰ λέγῃ· «Αὕτη εἶναι ἡ αἰτία, ἀγαπητέ μου πάτερ, δι' ἣν δὲν σὲ ἐπεσκέφθην τὴν παρελθούσα νύκτα. Ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἀμυδρῶς πῶς εἶδον εἶναι, ἴσως προωρισμένος νὰ διαδεχθῇ τὸν ἀγαθὸν στρατιώτην, ὅστις τῶρα εἶναι ἀσθενής. Φοβοῦμαι μήπως καὶ ταύτην τὴν στιγμήν ἐπιτηρεῖ νὰ μὲ συλλάβῃ. ὦ! τί θὰ ἀπογενῆς ἐάν ἡ ἐπίσκεψίς μου αὕτη ἀνακαλυφθῇ; Εἶναι πιθανὸν ὁ κύριός μου νὰ μὲ ἀποπέμψῃ τοῦ Φρουρίου λίαν πρῶτ, φροντίσῃ δὲ νὰ μὴ ἴδω πάλιν τὴν Κυρίαν Χίλδαν! Ἐν τῇ δεινῇ ταύτῃ περιστάσει ἐναντιώνεσαι ἀκόμη, ἀγαπητέ μοι πάτερ, εἰς τὸ νὰ γνωστοποιήσω πρὸς τὴν ἀξιόλογον Κυρίαν Χίλδαν, ὅτι εὐτυχῶς εἰμαι θυγάτηρ σου; Εἰμαι βεβαία ὅτι αὕτη εἶναι τοσοῦτον ἀγαθὴ καὶ τοσοῦτον εὐγνώμων πρὸς ἐμέ, ὥστε θέλει συγκατατεθῇ νὰ ἐπιτρέψῃ νὰ ἀνακουφίσω τὰ δεινὰ σου ἂν καὶ δὲν τολμᾷ νὰ σοὶ χάρισῃ τὴν ἐλευθερίαν σου.» «Ἐνῷ ἡδύνασο, φιλτάτη μου Ῥόζα νὰ διατελῇς ἐπισκεπτομένη με,» εἶπεν ὁ Ἰππότης «ἐπεθύμουν νὰ μὴ δώσω πρὸς τὴν Κυρίαν Χίλδαν αἰτίαν ἀνησυχίας· διότι, ὡς σὺ λέγεις, ἡ ἀγαθότης της καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη της εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ τὴν παρακινήσωσι νὰ ἐπέλθῃ εἰς βοήθειάν μου καὶ οὕτως ἐπισύρῃ τὴν δυσἀρέσκειαν τοῦ Κυρίου Ἐμβῆ. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἤδη ἤλλαξε· καὶ μοὶ φαίνεται ὅτι εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις ἡμῶν εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωστοποιηθῇ εἰς αὐτήν ἡ καταγωγὴ σου. Οὕτω τοῦ λοιποῦ σὺ θὰ ἦσαι ἀσφαλὴς ὑπὸ τὴν προστασίαν της, ὁποιοσδήποτε καὶ ἂν ἦναι ὁ ἐμὸς κλη-

ρος.» «Α, πάτερ μου, είμαι πολλάκις πλήρης ἐλπίδων, ὅτι ὁ Ἰππότης Ἐμβῆς θέλει σοὶ ἀποδώσει τὴν ἐλευθερίαν σου καὶ τὰς κτήσεις, ὧν τόσον ἀδίκως ἐστερήθης. Ὡ, ὅποια δὲ ἔσται ἡ χαρὰ ἡμῶν ὅταν πάλιν συγκατοικώμεν ὁμοῦ ἐν τῷ Εὐτυχεῖ Φρουρίῳ!» «Ὡς πρὸς τοῦτο δὲν ἔχω πολλὴν ἐλπίδα, ὥς σύ, φίλτατόν μοι τέκνον· καὶ ὅμως ἴσως τὰ παθήματα τοῦ Ἐμβῆ συντελέσουσιν εἰς το νὰ μαλακώσωσι τὴν καρδίαν αὐτοῦ· ἡ δὲ πραχθεῖσα ὑπὸ σοῦ σωτηρία τοῦ τέκνου του, βεβαίως θέλει διεγείρει τὰ κάλλιστα αὐτοῦ αἰσθήματα.» «Ποτὲ δὲν σοὶ εἶπα, ἀγαπητέ μοι πάτερ,» εἶπεν ἡ Ῥόζα, «πότον πολὺ μετενόησα, διότι ἐχάρην καίτοι στιγμιαίως ἐπὶ τῇ συμφορᾷ τοῦ κυρίου Ἐμβῆ· ἀλλ' ἡ ἐνθερμος παραίνεσίς σου τοῦ νὰ ἀποδώσω καλὸν ἀντὶ κακοῦ, ἐπενήργησεν εἰς ἐμέ τοσοῦτον, ὥστε ἔδραμον εἰς τὸ φρέαρ, καί, ἀντὶ νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν βοήθειάν τινων ἐρρίψοκινδύνευσα ἐγώ, ὅπως σώσω τὸ παιδίον. Τῷ ὄντι πιστεύω ὅτι μιᾷ στιγμῇ ἀναβόλῃ θὰ ἦτο ὀλεθρία εἰς τὸ προσφιλὲς παιδίον.» Μετὰ τὴν ὁμιλίαν ταύτην ἡ Κυρία Χίλδα ἐπὶ κἀκαμψεν εἰς τὸ δωμάτιόν της εἰποῦσα εἰς τὸν γηραιὸν ἐπιστάτην, ὅτι ἐβεβαίωθη πληρέστατα, ὅτι συνωμοσίαι δὲν ὑπῆρχε καὶ ὅτι πέποιθεν, ὅτι ὁ σύζυγός της ἤθελεν ἀπελευθερώσει ταχέως τὸν Ἰππότην Ἐλβέρτον.

Τὴν δὲ ἐπιούσῃν λίαν πρωΐ, ἡ Κυρία Χίλδα προσκαλέσασα τὴν Ῥόζαν συνωμίλησε πολὺ μετ' αὐτῆς. Ἡ συνδιάλεξις αὕτη λίαν ἐχροποίησε τὴν Ῥόζαν, διότι ἔμαθεν ὅτι ἡ Κυρία Χίλδα ἐβεβαίωθη, ὅτι ὁ πατήρ της ἔτρεφε χριστιανικὰ αἰσθήματα πρὸς τὸν Ἰππότην Ἐμβῆν. Τελευταίον ἡ Κυρία Χίλδα φιλοστόργως ἡσπασθη τὴν Ῥόζαν καλοῦσα αὐτὴν φιλότατην της θυγατέρα, καὶ ἐκφράζουσα θερμῶς τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἦναι φίλαι διὰ βίου. «Συμφώνως μὲ τὴν ἐπιθυμίαν σου, ἀγαπητή μοι φίλη,» εἶπεν ἡ Κυρία Χίλδα, «τὰ πάντα θέλουσι μένει, ὅπως ἦσαν· διότι ὁ σύζυγός μου εἶναι καθ' ὁδὸν καὶ ἐλπίζω, ὅτι θέλει φθάσει ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν. Εἴθε ἀκολουθοῦσα τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς καρδίας μου νὰ ἡδυνάμην νὰ ἀπελευθερώσω ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης τὸν πατέρα σου! Ἐν τοσούτῳ θέλω διατάξει νὰ παρέχωσι πρὸς αὐτὸν πᾶσαν δυνατὴν περιποίησιν.

[Ἔπεται συνέχεια.]

ΤΟ ΑΛΕΞΙΒΡΟΧΟΝ

Τὰ ἀλεξιβροχα ἢ ἀλεξήλια ἀπετέλουν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἔθνησι μέρος τῆς βασιλικῆς συνοδίας. Καὶ κατὰ τινὰς μὲν τὸ ὄργανον τοῦτο τῆς προφυλάξεως ἀπὸ τὴν βροχῇν ἢ ἀπὸ τὸν ἥλιον, ἢ ἀπὸ τὴν χιόνα ἐπεννοήθη ἐκ τῆς θεᾶς τῶν πυκνοφύλλων κλώνων τῶν δένδρων, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς θεωρίας τῶν σκηνῶν. Τὴν σήμερον ἐν Βεγγάλῃ καὶ Βυρμάχῃ τῶν Ἰνδιῶν τὸ ἀλεξήλιον τῶν πτωχῶν εἶναι μικρὸς σκελετὸς σκεπασμένος μὲ φύλλα δένδρων. Ἐπὶ ἀναγλύφῳ τῶν Θη-

ῶν τῆς Αἰγύπτου παρίσταται βασιλεὺς καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου του, καὶ ὑπὸ ἀνθηλίου σκιαζόμενος. Τὸ ἀνθήλιον τοῦτο κατὰ τοὺς ἀρχαίους αἰῶνας ἐν Ἰνδία, ἦτο ἔμβλημα βασιλικόν. Ἐν Βυρμάχῃ πελώριον ἀνθήλιον κρατεῖται ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τῶν ἡγεμόνων, καὶ ἡ φροντίς αὕτη εἶναι ἀνατεθειμένη εἰς ἴδιον ἀξιωματικόν. Εἰς βιβλία τῆς Σινικῆς τετυπωμένα πρὸ χιλίων πεντακοσίων ἐτῶν, ἀναφέρονται τὰ ἀνθήλια ἢ ἀλεξιβροχα. Ὁ ἀρχαῖος τίτλος τοῦ Σατράπου τῆς Περσίας εἶναι «ὁ Κύριος τοῦ ἀνθηλίου.» Τὰ ἀνθήλια τῶν βασιλέων τοῦ Σιάμ συγκροτοῦνται ἐκ τριῶν ἢ τεσσάρων χωριστῶν κύκλων καὶ ἐνὸς ἐτέρου ὑπεράνω τούτων· ἐνθ' ἃ ἀλεξήλια τῶν εὐγενῶν σύγκεινται ἐξ ἐνὸς μόνο κύκλου. Κατὰ τὸν μεσαιῶνα, ἀνθήλια ἐκρατοῦντο ἐν ταῖς βασιλικαῖς ἐκκλησίαις τῆς Ῥώμης καὶ πιθανῶς ἐκ τῆς συνηθείας τεκνύτης κατάγεται ὁ πῖλος τῶν καρδινάλιων. Οἱ Ἄγγλοι, ὥς τρόπαια ἐκ τοῦ Ἀσθοντίου πολέμου, παρουσίασαν εἰς τὴν βασιλίσσαν Βικτωρίαν τὸ μέγα ἀνθήλιον τοῦ βασιλέως τῆς Ἀσθοντίας, τὸ ὁποῖον εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ βυσίνου καὶ μελανοῦ βελούδου, ἐννέα ποδῶν διαμέτρου καὶ κεκοσμημένον διὰ χρυτῶν ποδῶν καὶ δατέων λέοντος· ἦτο δὲ τοῦτο τὸ βασιλικὸν κωνοπεῖον τοῦ βασιλέως Καφρέ.

ΠΛΑΣΤΑΙ ΚΟΜΑΙ

Αἱ πλασταὶ κόμαι διὰ τὰς κυρίας, ἀναγνωρίζονται ὡς ἀνάγκη τῆς νεωτέρας κοινωνίας, πρέπει ἐπομένως ἡ ἀνάγκη αὕτη νὰ θεραπευήται. Ἀλλ' αἱ «ζῶσαι τρίχες», ἦτοι αἱ ἀποκοπτόμεναι ἀπὸ τῆς κεφαλῆς προσώπων πωλούντων αὐτὰς, καθίστανται ὁσημέραι σπανιώτεραι καὶ ἀκριβώτεραι. Ὅταν ἡ ζήτησις περιωρίζετο εἰς γηραιὰς δεσποίνας δεομένας φαινάκης, ἡ χορηγία εὐκόλως ἡσφαλίζετο. Ἀλλὰ νῦν οἱ Παρίσιοι μόνον θὰ κατηνάλισκον ὅλας, καὶ πλειοτέρας τὰς ἐκ Γαλλίας κόμας, καὶ ἡ Μασσαλία, τὸ ἐνεστὼς κέντρον τοῦ ἐμπορίου τῶν κομῶν, ἔχει ἀνταπόκρισιν μὲ τὴν Ἰσπανίαν, τὴν Ἀνατολήν, καὶ ἰδίᾳ τὴν Σικελίαν, διὰ τοὺς 40 τόνους τῶν μελαίνων τριχῶν, τὰς ὁποίας ἐτησίως κατασκευάζει εἰς 65,000 chignons. Αἱ «νεκρὰί τρίχες» εἶναι τι ἀπαίσιον· ἀλλ' ἄνευ αὐτῶν οἱ εὐθηνοὶ βόστροχοι δὲν θὰ κατωρθοῦντο. Ἀλλ' αἱ νεκρὰί τρίχες καὶ αὗται προέρχονται ἐκ ζώντων καὶ ὑγιῶν. Οἱ ῥακοσυλλέκται πολλὰς τούτων συλλέγουσιν. Ἐμπορικῶς ἐπὶ τὰ ὑπάρχουσι χρώματα τριχῶν καὶ τρεῖς βαθμοὶ μήκους. Πολλὰί νεκρὰί τρίχες ὑπάρχουσιν ἐν ταῖς 350, 000 τεμαχίοις τοῖς ἐτησίως ἐν Γαλλίᾳ κατασκευαζομένοις. Τὸ ἀκριβώτερον «chignon» κοστίζει περὶ τὰς εἴκοσι πέντε λίρας, τὸ εὐθηνότερον δύο λίρας. Ἡ Ἀγγλία εἶναι ὁ καλλίτερος καταναλωτῆς, καὶ μετ' αὐτὴν ἡ Ἀμερική.